

пада робъ въ рѣцѣтъ на турцытъ, а наедно съ него падяж и царството, въ 1396 г.

Иванъ Шишманъ ималъ два сына, отъ които единътъ былъ заробенъ въ послѣднія рѣшители бой на софійското поле (1396), а другийтъ побѣгнѣлъ при стрыка си Страшимира въ Видинъ. Този който са отървалъ съ бѣгъ, зовялъ са *Владиславъ*; а името на поробенния, не са знае. Турцытъ обаче го забѣлѣжили съ бащиното му име *Шишманъ*, и го были испратили въ Бруса, дѣто по онуй време са намѣрвало главното сѣдалище на новооснованото Турско царство. И туй е дало поводъ на нѣкои отъ историцытъ да пишжтъ, че ужъ самъ царъ Шишманъ былъ паднѣлъ робъ, и отъ Бруса былъ испратенъ съ 30,000 души войници, повече българи, да са бие въ вѣтрениността на Азія срѣщу непокорны нѣкои Турскы племена, дѣто и загинѣлъ на бойното поле. Какъто и да е, съ Шишмановцы сичко вече са свърши; оставаше еще Иванъ, Страшимиръ въ Видинъ съ сына си Георгия Страшимировичъ, който едвамъ задържа бащиното си наслѣдіе до 1456 или 1460 г.

Но сичкытъ Българи еще не были подченены преди Базита II, наслѣдника Мохамедовъ (1481 — 1512): защото въ продълженіе на едно почти столѣтіе народътъ са намѣрвалъ въ постоянны движенія противъ страшнытъ си завоеватели — Турцытъ които отъ друга страна, не са излѣгвамы да речемъ, имали сж благодѣтелно вліяніе върху него въ онѣзи усилены времена. И не даромъ нѣкои писатели сж забѣлѣзали, че на Турцытъ ный трѣба да гледамы като на спасители на нашата народность, която инакъ, при крайното разстройство на царството, бѣдствуваше да са погълне невѣзвратно отъ два други чужды, но враждебны елемента — гръкоримскый и унгарскый: защото при Османлиитъ черквата бѣше и до днесъ е пазитель на сичкытъ христѣенскы народно-